

ментъ се заловилъ ревностно за работа: обикалялъ постоянно областта за да проповѣдва, прѣвеждалъ книги и учелъ дѣцата да четатъ и пишатъ по славянски. Цѣли 15 години Климентъ изпълнявалъ най-ревностно учителската и проповѣдническата си длъжностъ, поради което билъ поставенъ (около 900 г.) за епископъ на Велица (Западна Македония), дѣто продължилъ съ същата ревностъ да поучава, да приготвява духовни лица и да се грижи за просвѣщаването на народа. Слѣдъ 30 годишна най-плодотворна проповѣдническа, учителска и архипастирска дѣйностъ Климентъ починалъ (на 27 юли 916 г.) и билъ погребенъ въ основания отъ него Охридски манастиръ „Св. Пантелеймонъ“ въ гробъ, който си билъ собственоръчно изкопалъ въ олтаря на манастиря.

Краятъ на Борисовото царуване. — Слѣдъ покръстването Борисъ прѣкаралъ остатъка отъ дългото си царуване въ миръ като се грижилъ отначало за утвърждаване на християнството, а по-послѣ и за разпространяване на славянското просвѣщение между народа си. Прѣзъ това врѣме маджарскитѣ орди се настанили постепенно задъ Дунава и завзели Молдова и Бесарабия, които земи българитѣ имъ отстъпали негласно. Само въ края на царуването си Борисъ се намѣсилъ въ разпритѣ между нѣмци и моравци и изпратилъ войска противъ Свѣтополка (въ 882 г.). Наскоро слѣдъ това въ 888 г. Борисъ се отказалъ отъ прѣстола въ полза на най-стария си синъ Владимира, покалугерилъ се и се оттеглилъ въ единъ отъ основанитѣ отъ него манастири, отъ дѣто обаче зорко слѣдилъ за работитѣ на сина си. И когато видѣлъ, че Владимиръ се занимавалъ повече съ ловъ, пиянство и веселие и че се стараялъ да възстанови езичеството, Борисъ хвърлилъ расото, прѣпасалъ военния поясъ и, прѣслѣдвайки сина си, хваналъ го, заповѣдалъ да му извадатъ очитѣ, за да не може отново да завземе прѣстола, а за господаръ на българитѣ поставилъ третия си синъ Симеона въ 892 г. Слѣдъ това отново облѣкълъ монашеската риза и се прибралъ въ манастиря, дѣто починалъ въ дълбока старостъ (на 2 Май 907 г.). За голѣмитѣ му заслуги къмъ